

LBRIS

We know
books

VALENTINE DAVIES

**MIRACOL
PE STRADA 34**

Traducere din limba engleză:
Sorin Petrescu

LITERA
București

I.

Dacă ar fi să cauți cu atenție în toate căminele de bătrâni din țară, n-ai putea să găsești pe nimeni care să aducă mai mult cu Moș Crăciun. Era întruchiparea vie, aievea a bătrânului domn – barbă albă, obraji roz, burtă mare și toate celelalte –, iar numele lui era Kris Kringle. Că asta era o coincidență sau o căutare – un soi de nume de scenă preluat de el –, prietenii săi de la Căminul pentru Bătrâni Maplewood nu au știut niciodată. Cum nu au știut nici ce vârstă avea. Mustățile albe îl făceau să pară de șaptezeci și cinci de ani bătuți pe muchie, dar totuși, atunci când râdea sau umbla, ai fi jurat că nu avea mai mult de cincizeci. Avea ochi ageri și fericiți, asortați cu un zâmbet pe măsură. Iar Kris Kringle nu numai că arăta taman precum Moș Crăciun, dar mai și credea cu toată tăria că *era* acel domn vesel și bătrân.

Dr. Pierce, medicul de la cămin, socotea această trăsnăie nevinovată și inofensivă. De fapt, ingeniozitatea binevoitoare a bătrânului în tot ceea ce făcea îl cucerise total pe medic. Acesta din urmă era un aprig adept al lui Kris, fiindu-i și un fidel apărător. Venea deseori să-l viziteze în mica lui odaie de la Maplewood, care era înțesată cu jucării de toate mărimile și formele, modele neterminate și reviste. Kris își petrecea mare parte din timp în odaia sa, fumând pipă și meșterind la jucăriile sale.

Într-o dimineață de noiembrie, când doctorul Pierce a trecut pe la cămin, Kris abia dacă l-a băgat în seamă. Citea o reclamă dintr-un ziar, iar în vreme ce citea, ochii îi scânteiau de indignare. Un serviciu de achiziții se oferea să le facă abonaților toate cumpărăturile de Crăciun, cu mult înainte de sărbători, ajutându-i astfel să economisească 10%.

– „Tot ce aveți de făcut este să ne trimiteți numele și vârsta tuturor celor la care vă gândiți“, citi Kris cu voce tare. „O să vă scăpăm de povara supărătoare a cumpărăturilor de Crăciun.“

Supărat, Kris aruncă ziarul pe jos.

– Într-atât a decăzut Crăciunul, doctore? întrebă el. E mercantilism pur! N-a mai rămas chiar nimic din spiritul Crăciunului în lume?

Doctorului Pierce îi era teamă că nu. Era limpede că întreg Crăciunul devenise o chestie comercială. Devenise „marea afacere“, iar spiritul din spatele lui părea să se fi pierdut în gloatele care forfoteau prin magazinele ticsite.

În ciuda evidențelor și a anunțurilor de genul acesta, Kris nu era pregătit să accepte ideea.

– Nu, doctore, spuse el, dincolo de toată îmbulzeala și agitația asta, oamenii cred încă în Moș Crăciun și în semnificația Crăciunului.

Pe neașteptate, îi zâmbi doctorului, întrebându-l ce-și dorea el de Crăciun.

– O să-ți spun ce-mi doresc, spuse Pierce, mai mult pentru el. Un aparat cu raze X. Sunt ani buni de când avem nevoie de unul aici.

– Îl vei avea, spuse Kris.

Doctorul surâse.

– Dacă o să primesc un aparat cu raze X, o să mă *convîng* că tu ești Moș Crăciun.

– Doctore, așteaptă... și vei vedea.

Și, trăgând încântat din pipă, Kris puse mâna pe o jucărie și prinse s-o meșterească. Dar doctorul Pierce arăta îngrijorat. Privindu-l pe Kris lucrând, pe figura sa frumoasă își făcu loc o expresie încruntată. Voia să

spună ceva și-și căuta cu atenție cuvintele. În cele din urmă, hotărî să atace direct subiectul.

– Kris, va trebui să pleci de la Maplewood.

– De ce? întrebă Kris uluit.

Ei bine, doctorul îl lămuri că se lupta de ani de zile cu administrația pe tema aceea, dar, în cele din urmă, nu s-a mai ținut seama de părerea lui și a fost emisă o dispoziție clară. Doctorul Pierce era legat de mâini și de picioare.

Kringle tot nu pricepea.

– Kris, legile de stat și prevederile de la Maplewood permit găzduirea bătrânilor, doar atît timp cît sunt într-o stare fizică și mintală bună.

– Și cu mine cum stă treaba? întrebă Kris. Mi-ai spus că sunt într-o condiție fizică mai bună decît nouăzeci la sută dintre pacienții tăi. Iar pe plan mintal, am trecut cu brio toate testele tale. Uite, încă mi-l amintesc pe ultimul.

Și Kris începu să parcurgă etapele unui test psihologic simplu, efectuând adunări și scăderi, găsind sinonime și așa mai departe. Nu exista nicio îndoială, cunoștea toate răspunsurile. În ciuda vârstei sale, domnul Kringle era ascuțit la minte, atent și teribil de priceput.

– Știu, spuse încet doctorul, dar e vorba de treaba asta a lui Kris Kringle. Știi... am mai discutat-o în câteva rânduri.

– Adică pentru că sunt Moș Crăciun?

Doctorul dădu încet din cap.

– Dar nu este nimic rău în asta, spuse Kris. Se întâmplă că este întru totul adevărat.

– Nu e chiar așa de simplu, răspuse doctorul. Din nefericire, conducerea nu crede în Moș Crăciun, Kris. Așa că, din punct de vedere tehnic, nu ești... hm... acceptabil.

– Așadar, nu sunt în toate mințile pentru că administrația nu crede în Moș Crăciun!

– Se poate spune și așa, recunosc doctorul Pierce. Pentru o clipă, Kris rămase tăcut și gânditor.

– Și ce va urma? întrebă el.

Pierce îi explică faptul că exista o înțelegere între Maplewood și Sanatoriul Mount Hope.

– Casa aia de nebuni? izbucni Kris. Niciodată!

– Păi ce altă opțiune ai? îl întrebă Pierce. Ai vreun ban?

Kris răsfoi carnetul de cecuri de pe noptieră. Avea 34,86 dolari.

– Kris, ești deja bătrân, spuse doctorul Pierce. Nu-ți va fi ușor să-ți câștigi pâinea. Iar dacă nu vei reuși,

statul o să te ia în plasament. Iar dacă o să continui să susții că tu ești Moș Crăciun, o să ajungi oricum la Mount Hope, așa că de ce să nu mergi de-acum?

Dar Kris era de neclintit. Totul era în regulă cu el și nu va merge la azil sub nicio formă. Nemaivând ce face, doctorul Pierce capitulă, lăsând hotărârea la latitudinea lui Kris. Dacă avea să plece de la Maplewood, nu l-ar mai deranja nimeni, iar situația lui nu ar mai privi conducerea căminului. Dar ce va face Kris? Cum își va purta singur de grijă? Nu avea prea mulți bani... unde urma să locuiască?

– Îngrijitorul grădinii zoologice din Central Park este un prieten de-al meu. O să locuiesc cu el, răspunse Kris.

Doctorul Pierce îl îndemnă să se mai gândească o dată și să accepte mutarea cu resemnare.

– Ai timp să mai cugeți. O să mai vorbim despre asta, mai spuse, îndreptându-se spre ușă.

Kris dădu tăcut din cap, dar pe chipul bătrânului se citea o expresie de hotărâre. În clipa în care doctorul ieși, scoase o valiză uriașă din dulap și se apucă fără zăbavă de împachetat.

2.

La ora aceea matinală, Grădina Zoologică din Central Park era aproape pustie. Îngrijitorul făcea curățenie într-unul dintre ȕarcuri, pregătindu-se de o zi aglomerată. La apariția siluetei cu barbă albă, îngrijitorul salută vesel fluturând lopata pe care-o ținea în mână.

– Cum mai ești, Kris? strigă el.

– Foarte bine, Jim! Mai bine ca niciodată! răspunse cordial bătrânul. Băieții ce mai fac?

– Se-ngrașă și lenevesc, îi spuse Jim, zâmbind. Și în bună parte din cauza ta!

Kris râse, scoțând pe neașteptate un fluierat. Dintr-un staul se iți cu timiditate capul unui ren, apoi al altuia. Bătrânul fluieră din nou și întinse mâna în care ținea niște morcovi. În doar câteva minute, șase reni îi mâncau din palmă.

Jim rămase liniștit la o parte, privindu-i cu zâmbetul pe buze. Era limpede că bătrânul avea o legătură aparte cu animalele! Jim le hrănea și le îngrijea de peste un deceniu, dar nu reușise defel să se apropie de ele. Însă chiar și cea mai timidă căprioară se apropia de Kris ca să-i mănânce din palmă. Jim nu înceta să se arate mirat de fiecare dată. Acest fapt crease o legătură strânsă între el și Kris.

– Jim, așa avea nevoie de un loc unde să stau. Mă poți găzdui tu, pentru o vreme? întrebă Kris.

– Bineînțeles, oricât e nevoie. Loc este destul, îl asigură Jim.

Bucuros nevoie mare că totul mersese ca uns, Kris o porni din nou la drum, pășind cu ușurare în felul lui tineresc și exuberant. Nu avea o destinație precisă, dar îi plăcea să se plimbe pe afară, să inspire aerul proaspăt și răcoros. *Dacă ar mai fi și nins*, gândea el, *ar fi fost o zi perfectă*. Apropiindu-se de marginea dinspre apus a parcului, se opri pe neașteptate, întorcându-și capul într-o parte și ascultând atent. Auzul lui fin distinsese un sunet încântător. Era firav, dar de neconfundat. Undeva, în depărtare, o formație cânta *Jingle Bells*. Părea să vină chiar de lângă parc. Kris se întoarse și o porni spre cea mai apropiată ieșire.

Când ajunse în locul cu pricina, Central Park West și mai ales străzile adiacente erau pline de culoare și vervă. Urma să aibă loc, într-o agitație de nedescris, parada de Ziua Recunoștinței. Sponsorizată de lanțul de magazine universale Macy's, era parada de Crăciun de vis pentru orice copil, sau, cel puțin, pe cât de aproape de acest ideal o puteau concepe adulții. Vântul tăios făcea personajele gonflabile să se agite în fel și chip: un părinte pelerin, Jack, ucigașul de uriași, un urs panda și un enorm con de înghețată, înclinat periculos, ridicându-se la o înălțime de două-trei etaje. Oamenii costumați care țineau frânghiile păreau niște liliputani frenetici. Somnorosul, Morocănosul, Mutulică și ceilalți pitici dădeau zor să se cațăre pe platformele lor, la fel ca alte nenumărate personaje celebre. O duzină de formații, îmbrăcate în costume înzorzonate, cântau de mama focului.

Cea care părea să fie responsabilă cu toată organizarea era o tânără femeie arătoasă, îmbrăcată într-un taior elegant. Tocmai verifica o listă lungă cu nume. Kris îi auzi pe ceilalți adresându-i-se femeii cu apelativul „doamna Walker“. O asista un domn cu ochelari, chel și extrem de tensionat, pe nume Shellhammer.